

6. Zarzut szósty jest oparty na naruszeniu art. 24 ust. 1 i 2 rozporządzenia (UE) nr 65/2011, zasady proporcjonalności, na błędzie w ocenie okoliczności faktycznych i na niewystarczającym uzasadnieniu w odniesieniu do domniemanego braku oceny rozsądnego charakteru wydatków.
7. Zgodnie z zarzutem siódmym należy stwierdzić nieważność korekty finansowej zastosowanej w odniesieniu do lat budżetowych 2011–2013, ponieważ jest ona pozbawiona podstawy prawnej; w szczególności w odniesieniu do roku 2013 jest ona sprzeczna z zasadą dobrej administracji.
8. W zarzucie ósmym, który składa się z pięciu odrębnych części, strona skarżąca twierdzi, że sporna korekta została nałożona wskutek błędu Komisji w ocenie okoliczności faktycznych z całkowitym pominięciem uzasadnienia i z naruszeniem prawa do obrony przysługującego Republice Greckiej.

-
- ⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1306/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej, zarządzania nią i monitorowania jej oraz uchylające rozporządzenia Rady (EWG) nr 352/78, (WE) nr 165/94, (WE) nr 2799/98, (WE) nr 814/2000, (WE) nr 1290/2005 i (WE) nr 485/2008 (Dz.U. 2013, L 347, s. 549).
- ⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1698/2005 z dnia 20 września 2005 r. w sprawie wsparcia rozwoju obszarów wiejskich przez Europejski Fundusz Rolny na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) (Dz.U. 2005, L 277, s. 1).
- ⁽³⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1974/2006 z dnia 15 grudnia 2006 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 1698/2005 w sprawie wsparcia rozwoju obszarów wiejskich przez Europejski Fundusz Rolny na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) (Dz.U. 2006, L 368, s. 15).
- ⁽⁴⁾ Rozporządzenie Komisji (UE) nr 65/2011 z dnia 27 stycznia 2011 r. ustanawiające szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia Rady (WE) nr 1698/2005 w odniesieniu do wprowadzenia procedur kontroli oraz do zasady wzajemnej zgodności w zakresie środków wsparcia rozwoju obszarów wiejskich (Dz.U. 2011, L 25, s. 8).

Skarga wniesiona w dniu 7 maja 2018 r. – Banco Comercial Português i in. / Komisja

(Sprawa T-298/18)

(2018/C 249/51)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Banco Comercial Português (Porto, Portugalia), Banco ActivoBank S.A. (Lizbona, Portugalia) i Banco de Investimento Imobiliário S.A. (Lizbona, Portugalia) (przedstawiciele: C. Botelho Moniz, L. do Nascimento Ferreira, F. C. Laprévotte, A. Champsaur i D. Oda, prawnicy)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(217/N) z dnia 11 października 2017 r. (Pomoc państwa SA.49275) w zakresie, w jakim uznaje ona contingent capital agreement (kontyngentowe porozumienia kapitałowe, zwane dalej „CCA”) zawarte i obowiązujące pomiędzy Portuguese Resolution Fund (zwanym dalej „Resolution Fund”) i Lone Star group (zwaną dalej „Lone Star”), w kontekście sprzedaży Novo Banco, S.A. (zwanego dalej „Novo Banco”), przez pierwszy na rzecz drugiej, za pomoc państwa zgodną ze wspólnym rynkiem, i
- obciążenie Komisji kosztami niniejszego postępowania, w tym kosztami poniesionymi przez skarżących.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi sześć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że Komisja naruszyła prawo uznając, że restrukturyzacja 2014 Banco Espírito Santo, S. A. (zwanego dalej „BES”) została podjęta wyłącznie na podstawie prawa portugalskiego i przed wejściem w życie dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE z dnia 15 maja 2014 r. ustanawiającej ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz zmieniającej dyrektywę Rady 82/891/EWG i dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/24/WE, 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2005/56/WE, 2007/36/WE, 2011/35/UE, 2012/30/UE i 2013/36/EU oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 i (UE) nr 648/2012 (zwanej dalej „BRRD”);
2. Zarzut drugi dotyczący tego, że Komisja naruszyła prawo uznając, że BRRD miała zastosowanie jedynie od dnia 1 stycznia 2015 r.;
3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że Komisja naruszyła prawo uznając, że w celu zachowania jedności i wdrożenia początkowego procesu restrukturyzacyjnego BES sprzedaż Novo Banco powinna zostać dokonana według prawa krajowego obowiązującego przed implementacją BRRD;
4. Zarzut czwarty dotyczący tego, że Komisja naruszyła prawo błędnie stwierdzając, że brak jest nierozzerwalnego związku pomiędzy postanowieniami BRRD dotyczącymi oceny CCA;
5. Zarzut piąty dotyczący naruszenia przez Komisję art. 101 i 44 BRRD;
6. Zarzut szósty dotyczący tego, że Komisja naruszyła art. 108 ust. 2 TFUE i art. 4 ust. 4 rozporządzenia Rady (UE) 2015/1589 z dnia 13 lipca 2015 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (zwanego dalej „rozporządzeniem proceduralnym”, Dz.U. 2015, L 248, s. 9), poprzez brak wszczęcia formalnego postępowania pomimo istnienia szeregu wątpliwości dotyczących zgodności mechanizmu CCA z prawem UE, pozbawiając w ten sposób skarżących ich praw procesowych.

Skarga wniesiona w dniu 28 maja 2018 r. – Herrero Torres / EUIPO – DZ Licores (CARAJILLO LICOR 43 CUARENTA Y TRES)

(Sprawa T-326/18)

(2018/C 249/52)

Język skargi: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: José-Ramón Herrero Torres (Castellón de la Plana, Hiszpania) (przedstawiciel: adwokat J.V. Gil Martí)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: DZ Licores, SLU. (Kartagina, Hiszpania)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający: DZ Licores, SLU.

Sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy „CARAJILLO LICOR 43 CUARENTA Y TRES” – zgłoszenie nr 14 444 855